Του Θοδόση Αναγνωστάκη

Εμίλ Τσιμπάκος: Ευτυχής μετάκληση

Κι ιδού μια συναυλία που αξίζει ιδιαίτερη και διεξοδικότερη έκταση απ' αυτήν που της αποδίδεται. Εμείς, ως κριτικοί, δεν μπορούμε να κάνουμε τον διαιτητή το σημαιοφόρο ή τον αναμεταδότη της κοινοτοπίας, «όλα στα χρυσάφια» (ΜΜ). Ούτε και μπορούμε να κάνουμε τον «ψυχολόγο της Ελένης» ούτε, τέλος μια και καλή, ένα είδος «ψυχολόγου» ακροατών και ακροατριών. Ο ρόλος μας είναι πολύ πιο σύνθετος.

Ο Εμίλ Τσιμπάκος βρέθηκε στην Αθήνα μετά από μια πολυετή απουσία. Ήταν πράγματι μια μεγάλη συναυλία. Για τον ακροατή που δεν είχε τη μεγάλη ευκαιρία να τον έχει ακούσει ζωντανά στη μεγάλη του φόρμα, ήταν μια ευκαιρία να ξαναβρεθεί με τον μεγάλο μουσικό. Για τον κριτικό, ήταν μια ευκαιρία να ξαναβρεθεί με τον μεγάλο μουσικό, αλλά και να ξαναβρεθεί με τον εαυτό του, με τα κριτήρια του, με τις αξίες του, με τις αρχές του. Και αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. Ειδικά όταν η συναυλία δεν είναι μια συναυλία «κλασικής μουσικής» αλλά μια συναυλία «ελαφρού τραγουδιού», όπως ονομάζεται στην Ελλάδα.

Η ανάγκη για διεξοδικότερη κριτική έκταση προκύπτει από τη μεγάλη σημασία που έχει για τη μουσική ζωή της χώρας μας η παρουσία του Τσιμπάκου. Ο Τσιμπάκος δεν είναι ένας τραγουδιστής που ανήκει στην κατηγορία των «ωραίων φωνών». Ο Τσιμπάκος είναι ένας μουσικός που χρησιμοποιεί τη φωνή του ως μουσικό όργανο. Και αυτή η διαφορά είναι πολύ μεγάλη. Ο Τσιμπάκος δεν είναι ένας τραγουδιστής που τραγουδάει «ωραία» τα τραγούδια του. Είναι ένας μουσικός που παίζει τη φωνή του σαν